

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 252/2011-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. Č., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo201/2010 z 24. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2011 doručená a podaním doručeným ústavnému súdu 13. júna 2011 doplnená sťažnosť I. Č., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Ď., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 201/2010 z 24. marca 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

1. *Sťažovateľ... 22. mája 1995 podal... žalobu proti Ministerstvu vnútra na Okresnom súde Bratislava I. žalobou sa domáhal vyslovenia neplatnosti jeho prepustenia zo služby a... požadoval vyplatenie odškodného. Súčasne požadoval ochranu svojich osobných práv...*

2. *Okresný súd... 10 júla 2000 uznesením konanie zastavil v súlade s ustanovením § 104 ods. 1 O. s. p. a postúpil vec Ministrovi vnútra na ďalšie konanie a rozhodnutie...*

3. *Dňa 13 septembra 2000 Krajský súd v Bratislave toto rozhodnutie potvrdil... Rozhodnutie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť... 21. 11. 2000.*

4. *Dňa 23 augusta 2004 Ministerstvo vnútra informovalo žalobcu... že rozhodnutie o jeho prepustení zo služby bolo vydané v r. 1993. Žalobcovo odvolanie bolo zamietnuté Prezidentom Policajného zboru. Minister vnútra zamietol aj žalobcov mimoriadny opravný prostriedok dňa 22. 12. 1993. Ministrov list iba informoval sťažovateľa, že rozhodnutie o žalobcovom prepustení zo služby, je teda konečné (právoplatné), avšak nerozhodol vo veci, ktorá mu bola postúpená uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19 C 499/96 zo dňa 10. 07. 2000 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava 14 Co 278/00-104 zo dňa 13. 09. 2000...*

6. *Dňa 24 októbra 2006 podal žalobca žalobu proti Ministerstvu vnútra o zmenu rozhodnutia... požadoval, aby Okresný súd uložil Ministerstvu povinnosť vydať rozhodnutie, v ktorom bude určené, že jeho prepustenie zo služby je neplatné a že mu má byť súčasne vyplatená ušlá mzda. 30. marca 2007 Okresný súd Bratislava I konanie zastavil s odôvodnením, že príslušné právne otázky týkajúce sa služby v policajnom zbore majú byť rozhodované Ministrom vnútra. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26. mája 2007. Dňa 27. júna 2007 Okresný súd postúpil vec Ministerstvu vnútra.*

7. *Dňa 04. apríla 2008 podal sťažovateľ žalobu na Okresný súd Bratislava I voči Ministerstvu vnútra proti nečinnosti správneho orgánu a to, že nekoná vo veci, ktorá mu bola postúpená Okresným súdom Bratislava I uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19 C 499/96 zo dňa 10. 07. 2000 ako i uznesením Okresného súdu Bratislava I*

sp. zn. 18 C 92/2006 zo dňa 30. 03. 2007. Okresný súd uznesením 14 C 73/2008 z dôvodu vecnej nepríslušnosti postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, kde sa konanie vedie pod sp. zn. 3 Sžnč 15/2008.

8. Rozhodnutím prezidenta policajného zboru Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky č. p.: SRLZ-126-1/SP-2009 zo dňa 19. 02. 2009 v zmysle ustanovenia § 245 ods. 1 a 2 a § 231 zákona č. 73/1998 Z. z... došlo k zamietnutiu návrhu... na obnovu konania vo veci... prepustenia zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 110 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 410/1991 Zb. nakoľko podľa § 254 ods. 3 zákona došlo k zániku práva vykonať obnovu konania.

9. Rozhodnutím ministra vnútra č. p.: SLV-40/PK-2009 zo dňa 29. 05. 2009 rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o zamietnutí odvolania a napadnuté rozhodnutie prezidenta policajného zboru Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky č. p.: SRLZ-126-1/SP-2009 potvrdil.

10. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1 S 186/2009-29 zo dňa 03. júna 2010 zamietol návrh na preskúmanie rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. SLV-40/PK-2009 zo dňa 29. 05. 2009.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 24. 03. 2011 pod sp. zn. 8 Sžo 201/2010 rozsudok Krajského súdu v Bratislave 1 S 186/2009-29 zo dňa 03. 06. 2010 potvrdil...

Ministerstvo vnútra zamietlo návrh navrhovateľa na obnovu konania z toho dôvodu, že návrh na obnovu konania nebol podaný v objektívnej lehote 3 rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Pritom Ministerstvo vnútra poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť doručením dňa 18. 10. 1993 a teda objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania uplynula dňa 18. 10. 1996.

Ministerstvo a súdy pri skúmaní dodržania lehoty však vôbec neskúmali skutočnosť, že navrhovateľ podal návrh na obnovu konania už dňa 22. 05. 1995 v súvislosti s domáhaním sa jeho práv na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn 19 C 499/1996. Uvedené konanie bolo na Okresnom súde Bratislava I zastavené a konanie bolo v zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 druhá veta O. s. p. postúpené na Ministerstvo vnútra uznesením Okresného súdu sp. zn 19 C 499/1996 dňa 21. 11. 2000 v spojení s uznesením Krajského súdu sp. zn. 14 Co 278/2000-14 zo dňa 13. 09. 2000. Vzhľadom k tomu, že Ministerstvo

vnútra o uvedenom návrhu navrhovateľa nerozhodlo (a nebolo ani do dnešného dňa rozhodnuté) navrhovateľ podal ďalší návrh na Okresný súd, aby Okresný súd v uvedenej veci konal, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 92/2006.

V zmysle ustanovenia § 104 ods. 1 O. s. p. účinky návrhu na začatie konania pritom zostávajú zachované a teda v súlade s ustanovením § 126 zákona č. 410/1991 Zb. o Službe v Policajnom zbore SR ho malo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky posúdiť ako návrh na obnovu konania.

Vzhľadom na zachovanie účinkov spojených s podaním návrhu na základe uznesenia o postúpení veci v konaní 19 C 499/1996, je potrebné pri skúmaní zachovania lehoty na podanie návrhu na obnovu konania vychádzať nie z návrhu zo dňa 24. 10. 2006 ale z návrhu na začatie konania zo dňa 22. mája 1995, čím by bola zachovaná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania. Ministerstvo vnútra teda nesprávne právne posúdilo vec nakoľko pri skúmaní lehoty vychádzalo len a len z návrhu zo dňa 24. 10. 2006 hoci do dnešného dňa nerozhodlo o návrhu, ktorý bol Ministerstvu postúpený uznesením Okresného súdu sp. zn. 19 C 499/1996 dňa 21. 11. 2000 v spojení s uznesením Krajského súdu sp. zn. 14 Co 278/2000-14 zo dňa 13. 09. 2000, t. j. návrhu na obnovu konania zo dňa 22. 05. 1995.

V dôsledku teda zachovania účinkov návrhu zo dňa 22. 05. 1995 by bolo podanie z hľadiska lehôt na podanie návrhu na obnovu konania podané včas a Ministerstvo vnútra a súdy pri posudzovaní splnenia podmienok obnovy konania sa mali zaoberať nielen návrhom vedenom pod sp. zn. 18 C 92/2006 ale i o návrhom vedenom na Okresnom súde pod sp. zn. 19C 499/1996.

Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Každé konanie štátneho orgánu, ktoré nie je v súlade so zákonom, t. j. štátny orgán nejedná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy. Ak súd alebo iný orgán koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje Ústavou zaručené právo na súdnu alebo inú právnu ochranu.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo nato, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa

relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasne poukazujeme, že došlo i k porušeniu zásady na ústavnoprávny výklad práva. K uplatňovaniu všeobecne platnej zásady ústavne konformného výkladu sa Ústavný súd SR viackrát priklonil, a to napr. v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 15/98... “

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Najvyšší súd SR v konaní pod sp. zn. 8 Sžo/201/2010 rozsudkom 8 Sžo/201/2010 zo dňa 24. 03. 2011 porušil základné právo sťažovateľa zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžo/201/2010 zo dňa 24. 03. 2011 a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 261,82 €, ktoré je Najvyšší súd povinný zaplatiť na účet advokáta... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu. Podstatou sťažnosti je skutočnosť, že najvyšší súd podľa sťažovateľa nesprávne aplikoval ustanovenie § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a preto nesprávne posúdil lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, ktorá bola podľa názoru sťažovateľa podaná včas, pretože rozhodujúci bol jeho návrh z 22. mája 1995, na základe ktorého bolo vedené konanie na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19 C 499/1996.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ v sťažnosti namietal. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľa, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 186/2009-29 z 3. júna 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia jeho označených práv.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku uvádza: „Žalobca až dňa 22. 5. 1995 doručil žalobu, ktorú adresoval Okresnému súde Bratislava I., pričom z jej

obsahu vyplýva, že sa výslovne domáhal určenia neplatnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru. Konanie na tomto súde bolo vedené pod č. k. 19C 499/1996. Okresný súd Bratislava I. v konaní č. k. 19C 499/1996 konštatoval, že nie je vecne príslušný pre prejednanie tejto žaloby a vec postúpil žalovanému na ďalšie konanie. Uznesenie o postúpení veci 19C 499/1996 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co 278/2000-14 zo dňa 13. 9. 2000 nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 11. 2000

Žalobca opätovne podal na Okresný súd Bratislava I. dňa 24. 10. 2006 žalobu, ktorou sa domáhal vyhotovenia rozhodnutia o neplatnosti skončenia služobného pomeru, doplatenie ušlej mzdy spolu s úrokom z omeškania, ako aj obnovu konania podľa § 138 ods. 1, 2 zákona č. 410/1991 Zb. Predmetná vec bola vedená pod sp. zn. 18C 92/2006. Toto konanie bolo uznesením zo dňa 30. 3. 2007 zastavené s tým, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená na ďalšie konanie ministrom vnútra SR. Žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I. dňa 4. 4. 2008 domáhal vyslovenia povinnosti žalovaného konať a rozhodnúť. Okresný súd v Bratislave uznesením č. 14C 73/2008-7 zo dňa 15. 7. 2008 vec postúpil Najvyššiemu súdu SR. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3Sžnč 15/2008 zo dňa 15. 1. 2009 uložil žalovanému povinnosť konať a rozhodnúť o návrhu žalobcu, ktorý bol žalovanému postúpený na ďalšie konanie uznesením Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C 92/2006-16 zo dňa 30. 3. 2007. Najvyšší súd SR v predmetnom uznesení konštatoval, že z návrhu žalobcu, ktorý doručil na Okresný súd Bratislava I., ktorý konanie uznesením pod č. k. 18C 92/2006-16 zo dňa 30. 3. 2007 zastavil vyplýva, že ide o návrh na obnovu konania o skončení služobného pomeru príslušníka PZ, pričom skonštatoval, že žalovaný je povinný pred vydaním rozhodnutia skúmať splnenie procesných podmienok návrhu na obnovu konania. Žalovaný v súlade s uvedeným právnym názorom Najvyššieho súdu SR, ktorým je podľa ust. § 250j ods. 6 OSP viazaný, postupoval v danej veci a vydal napadnuté rozhodnutie č. p. SRLZ-126-1/SP-2009 zo dňa 19. 2. 2009, ktorým návrh na obnovu konania podľa § 245 zákona č. 73/1998 vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru podľa § 110 ods. 1 písm. d) zákona č. 410/1991 Zb., ktoré bolo realizované rozkazom vo veciach personálnych veliteľa Okresného veliteľstva Policajného zboru SR v Žiline č. 137 zo dňa 13. 8. 1993 zamietol. Predmetné rozhodnutie žalovaného zo dňa 19. 2. 2009 bolo žalobcovi doručené dňa 27. 2. 2009. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, ktoré odôvodnil najmä tým, že návrh na obnovu konania podal už dňa

22. 5. 1995, pričom tento návrh mal podať na Okresnom súde Bratislava I. Mal za to, že zákonná prekluzívna 3-ročná lehota je v danom prípade zachovaná a z uvedeného dôvodu žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť. Preskúmaním danej veci v rámci odvolacieho konania bolo odvolanie žalobcu zamietnuté rozhodnutím SLV-40/PK-2009 zo dňa 29. 5. 2009, ktoré bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 5. 6. 2009.

Súd na námietku žalobcu, že návrh na obnovu konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru podal včas a to dňa 22. 5. 1995 na Okresný súd Bratislava I., pod č. k. 19C 499/1996 uvádza, že bolo zákonnou povinnosťou žalobcu návrh na obnovu konania podať v súlade so zákonnými ustanoveniami platného a účinného zákona č. 410/1991 Zb. prípadne v súlade s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 4. 1998 a zrušil zákon č. 410/1991 Zb. Vzhľadom k tomu, že žalobca takto nepostupoval, sám sa svojím konaním vystavil riziku zmeškania prekluzívnych lehôt stanovených v ust. § 138 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb. ktorý bol platný a účinný v danom čase. Súd poukazuje na to, že je nedôvodné, aby si žalobca svojvoľne prispôboval obsah podanej žaloby, ktorú podal na Okresnom súde Bratislava I. č. k. 19C 499/1996 a túto už v súčasnej dobe považoval potom, čo bolo súdne konanie zastavené za podanie návrhu na obnovu konania podľa zákona č. 410/1991 Zb., prípadne zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný správne postupoval, keď sa riadil právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyslovenom v uznesení č. k. 3Sžnč 15/2008 zo dňa 15. 1. 2009, z ktorého vyplýva, že Najvyšší súd SR uložil žalovanému povinnosť konať a rozhodnúť o návrhu žalobcu, ktorý mu bol postúpený na ďalšie konanie uznesením Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C 92/2006-16 zo dňa 30. 3. 2007. Uvedenou žalobou sa žalobca domáhal vyslovenia rozhodnutia o neplatnosti skončenia služobného pomeru, doplatením ušlej mzdy spolu s úrokom z omeškania ako aj obnovy konania podľa § 138 ods. 1, 2 zákona č. 410/1991 Zb.

Súd mal za preukázané, že rozkaz vo veciach personálnych veliteľa Okresného veliteľstva PZ SR v Žiline č. 137 zo dňa 13. 8. 1993, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru nadobudol právoplatnosť dňa 18. 10. 1993. Trojročná objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania v súlade s § 245 ods. 1 a 2 s poukázaním aj na ust. § 138 ods. 2 zákona č. 410/1991 Zb., ktoré bolo účinné do 31. 3. 1998 tak uplynula už dňa 18. 10. 1996. Súd poukazuje na to, že o súdne preskúmanie rozhodnutia o skončení služobného pomeru mal žalobca možnosť žiadať podľa § 141 zákona č. 410/1991 Zb.

v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia t. j. do 18. 11. 1993. Nevyužitie tohto prostriedku právnej ochrany v rámci správneho súdnictva nemožno nahrádzať určovacími žalobami, resp. žalobami na nečinnosť správnych orgánov.“

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu uvádza: *«Predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie žalovaného zo dňa 29. mája 2009 č. p.: SLV-40/PK-2009, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie prezidenta Policajného zboru č. p.: SRLZ-126-1/SP-2009 zo dňa 19. februára 2009, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania podľa § 245 zákona s poukázaním na § 254 ods. 3 zákona vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 110 ods. 1 písm. d/ zákona SNR č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky, ktoré bolo realizované rozkazom vo veciach personálnych veliteľ a Okresného veliteľstva Policajného zboru Slovenskej republiky v Žiline č. 137 zo dňa 13. augusta 1993.*

Podľa § 245 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), ak sa dodatočne zistia nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli policajtovi alebo nadriadenému bez jeho viny v čase konania známe a nemohol ich uplatniť a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, možno na ich návrh právoplatné rozhodnutie preskúmať a na základe toho toto rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť.

Podľa § 245 ods. 2 zákona, návrh na obnovu konania sa podáva do troch mesiacov odo dňa, keď sa policajt alebo nadriadený dozvedel o dôvodoch obnovy konania, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa § 138 ods. 2 zákona SNR č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ Slovenskej republiky, ktorý bol platný a účinný v čase skončenia služobného pomeru žalobcu, príslušník PZ mohol podať návrh na zrušenie rozhodnutia iba do troch mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o okolnostiach odôvodňujúcich navrhovanú zmenu, najneskôr však do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom.

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že žalobca bol rozkazom vo veciach personálnych veliteľa Okresného veliteľstva PZ Slovenskej republiky v Žiline č. 137 zo dňa 13. augusta 1993 prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ Slovenskej republiky v súlade s § 110 ods. 1 písm. d/ zákona SNR č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ Slovenskej republiky. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré prezident PZ zamietol rozhodnutím č. p.: PK-310/1993 zo dňa 30. septembra 1993, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 18. októbra 1993. Žalobca nevyužil možnosť súdneho prieskumu predmetného rozhodnutia a až dňa 22. mája 1995 podal žalobu na Okresný súd Bratislava I, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti jeho prepustenia zo služobného pomeru. Toto konanie, vedené pod sp. zn. 19C 499/1996, bolo uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10. júla 2000 zastavené s tým, že po právoplatnosti tohto rozhodnutia bude vec postúpená Ministrovi vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 278/2000 dňa 21. novembra 2000. Podľa petitu žaloby sa žalobca doslovne domáhal vydania rozsudku, ktorým bude MV SR a jeho podriadený rezort zaviazaný vydať rozkaz o ukončení jeho služobného pomeru uvoľnením v súlade s jeho žiadosťou a doplatiť mu 1/3 neoprávnene kráteného odchodného. Je pravdou, že žalovaný o tomto návrhu nekonal (nevydal rozhodnutie), žalobca však návrh na začatie konania proti jeho nečinnosti nepodal.

Dňa 24. októbra 2006 podal žalobca ďalší návrh na začatie konania na Okresný súd Bratislava I, ktorým sa domáhal neplatnosti skončenia služobného pomeru a doplatenia ušlej mzdy spolu s úrokom z omeškania. Okresný súd uznesením č. k. 18C 92/2006-16 zo dňa 30. marca 2007 konanie zastavil s tým, že po právoplatnosti uznesenia postúpi vec Ministrovi vnútra Slovenskej republiky na ďalšie konanie. Pretože Minister vnútra Slovenskej republiky bol aj v tejto veci nečinný a o návrhu nekonal, podal žalobca dňa 4. apríla 2008 návrh na začatie konania proti nečinnosti MV SR, ktorým sa domáhal vyslovenia povinnosti odporcovi (MV SR) konať a rozhodnúť podľa § 250t ods. OSP

o návrhu na zmenu rozhodnutia, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru a o návrhu na doplatenie ušlej mzdy s úrokom z omeškania. Vo veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý po zistení, že návrh je dôvodný, uznesením č. k. 3Sžnč/15/2008 zo dňa 15. januára 2009 uložil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky povinnosť konať a rozhodnúť o návrhu navrhovateľa, ktorý mu bol postúpený na ďalšie konanie uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 18C/92/2006-16 zo dňa 30. marca 2007, a to do 30 dní od doručenia uznesenia súdu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z obsahu návrhu vyplýva, že ide o návrh na obnovu konania o skončení služobného pomeru príslušníka policajného zboru, o ktorom musí odporca rozhodnúť po preskúmaní splnenia procesných podmienok návrhu na obnovu konania.

Žalovaný postupoval v intenciách právneho názoru najvyššieho súdu a skúmal splnenie procesných podmienok návrhu na obnovu konania v zmysle § 245 zákona, pričom dospel k záveru, že návrh podaný na Okresný súd Bratislava I dňa 24. októbra 2006 bol podaný po uplynutí zákonnej prekluzívnej lehoty podľa § 245 ods. 2 zákona, ktorej zmeškanie nie je možné odpustiť, preto jeho návrh na obnovu konania z dôvodu zániku práva zamietol. Žalobca síce trvá na tom, že z hľadiska uplatnenia práva bol relevantný už jeho predchádzajúci návrh podaný 22. mája 1995, ale odvolací súd zhodne so záverom súdu prvého stupňa túto jeho námietku nepovažuje za právne opodstatnenú. Jednak z obsahu tohto návrhu nemožno dospieť k záveru, že by malo ísť o návrh na obnovu konania, ale predovšetkým žalovaný v tomto konaní rozhodoval výlučne o návrhu žalobcu uplatnenom dňa 24. októbra 2005 a týmto jeho návrhom bol viazaný, ako to vyplýva aj z uznesenia najvyššieho súdu, ktoré výslovne uložilo odporcovi „povinnosť konať a rozhodnúť o návrhu navrhovateľa, ktorý mu bol postúpený na ďalšie konanie uznesením Okresného súdu Bratislava I. č. k. 18C/92/2006-16 zo dňa 30. marca 2007“.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu preto odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vo výroku o veci samej rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 186/2009-29 zo dňa 3. júna 2010 podľa § 219 ods. 1 OSP v spojení s § 250ja ods. 2 a § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.»

Úloha ústavného súdu sa pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval rozsudok krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu.

Vychádzajúc z už uvedených mantinelov posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v citovanej časti odôvodnenia rozsudku zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok krajského súdu, ktorý žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SLV-40/PK-2009 z 29. mája 2009, potvrdil. Podľa ústavného súdu postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu ani analogické právo na spravodlivé súdne konanie. Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí ako mimoriadne podrobné a reagujúce na všetky podstatné odvolacie námietky sťažovateľa.

Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by boli schopné spochybniť rozsudok najvyššieho súdu.

Sťažovateľ opakovane tvrdí, že jeho podanie z 22. mája 1995 bolo návrhom na obnovu konania. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnil a táto skutočnosť nevyplýva ani zo samotného návrhu z 22. mája 1995. V tejto súvislosti sa ústavný súd prikláňa k názoru vyslovenému v rozsudku krajského súdu, že sťažovateľ si svojvoľne prispôbil obsah podanej žaloby z 22. mája 1995 a túto začal považovať za návrh na obnovu konania až potom, keď bolo súdne konanie o tomto návrhu zastavené. Táto skutočnosť je zrejmá aj zo všetkých podaní, ktoré sťažovateľ priložil k sťažnosti. Z uvedeného dôvodu preto nemožno súhlasiť

s tvrdením sťažovateľa, že návrh na obnovu konania bol podaný včas, avšak najvyšší súd sa pri posudzovaní podmienok obnovy konania návrhom sťažovateľa z 22. mája 1995, o ktorom bolo konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 499/1996, nezaoberal.

Ústavný súd uvádza, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto konštatuje, že ním nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sú dostatočne skutkovo a právne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie najvyššieho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 112/05).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2011